

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/88/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2316010202
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2316010202.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov JUDr. Jozefa Piknu a Mgr. Pavla Macháča, v trestnej veci obžalovaného S. P., nar. XX.XX.XXXX v G., t. č. vo výkone trestu v ÚVV a ÚVTOS Leopoldov, pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 15.05.2019, č. k. 2T/51/2016-449, na verejnom zasadnutí konanom dňa 11.02.2020 v Trnave takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného S. P. zamietá.

odôvodnenie:

Okresný súd Galanta vo veci dňa 15.05.2019 rozhodol rozsudkom, č. k. 2T/51/2016-449 a uznal vinu obžalovaného v bode 1 z prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona a v bode 2 z prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

1/ dňa 20.10.2014 v čase okolo 23.30 hod. v R. na U. ulici č. XX na H. bytového domu nohou kopol do vchodových dverí na byte č. X, čím poškodil vchodové dvere, čím spôsobil majiteľovi bytu poškodenému Ing. A. I. škodu vo výške 355,40 eur,

2/ dňa 24.10.2015 v čase okolo 18.50 hod. v R. na ulici H. pri herni I., počas vykonávania služobného zákroku hliadkou PZ voči jeho osobe, zaútočil na príslušníka Obvodného oddelenia PZ, ktorý vykonával funkciu referenta s územnou a objektovou zodpovednosťou práp. O. H., ČOZ 307144, ktorý bol zaodetý v služobnej rovnošate príslušníka PZ, a to tým spôsobom, že ho udrel dva krát pästou do oblasti tváre veľkou intenzitou a ppráp. O. H. spôsobil zranenia a to hematóm v oblasti ľavého oka, s predpokladanou dobou práceneschopnosti do piatich dní.

Okresný súd podľa § 44 Trestného zákona upustil obžalovanému od uloženia súhrnného trestu, nakoľko trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov a 6 mesiacov so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, uložený mu rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 11.04.2018, sp. zn. 3T/188/2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 29.01.2019, sp. zn. 6To/59/2018 považoval za dostatočný na ochranu spoločnosti a jeho prevýchovu.

Na základe takto vykonaného dokazovania, mal okresný súd za preukázané, že skutky sa stali a že ich spáchal obžalovaný. Obžalovaný k bodu 1/ sa čiastočne priznal, teda, že kopol do dverí suseda Ing. A. I., ale to urobil z hnevu, nakoľko mu poškodený nastriekal kaser do očí. Namietal aj výšku vyčíslenej škody na dverách s tým, že opravu by bolo možné vykonať do sumy 100 eur. V tejto súvislosti okresný súd poukázal na výpovede svedkov S. I. a C. T., ktorí obžalovaným prednesenú námietku čo do výšky škody nevyvrátili, teda, že by oprava poškodenej zárubne mohla stáť aj do výšky 100 eur. Okresný súd ale poukázal na tú skutočnosť, že by v prípade opravy zárubne ich bezpečnosť bola oslabená, došlo by k porušeniu jej vizuality a už by nezodpovedala certifikátu výrobkov spoločnosti Sherlock bez výmeny bezpečnostných dverí. Bezpečnostné dvere majú slúžiť tak, aby zabránili vniknutiu nepovolanej osoby,

ako aj protipožiarne. Nakoľko okresný súd nemal za spochybnenú výšku spôsobenej škody, konanie obžalovaného v bode 1/ kvalifikoval ako prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona.

Vo vzťahu k bodu 2/ vykonané dôkazy okresný súd rozdelil na dve skupiny. Na jednej strane bola výpoveď obžalovaného, ktorý poprel spáchanie skutku v plnom rozsahu, pričom bol to práve on, ktorého policajt H. napadol. Čiastočne jeho obranu potvrdzovali svedecké výpovede C. H. a prečítaná výpoveď svedka C. J.. Uvedení svedkovia vypovedali, že počuli rozhovor medzi zasahujúcimi policajtmí, ako jeden hovoril druhému, aby ho udrel, čo sa aj stalo. Okrem toho videli, ako bol poškodený zvalený na zemi a jeden z policajtov robil pohyby, ako keď sa do niekoho kope. Pri hodnotení týchto svedeckých výpovedí okresný súd prihliadol na skutočnosť, že na polícii k trestnej veci vypovedali až po tom, ako o celej udalosti sa rozprávali s rodinnými príslušníkmi obžalovaného (C. H. je kamarát s bratom obžalovaného a C. J. je dobrým známym s otcom obžalovaného). Tieto priateľské väzby podľa názoru súdu spochybňovali úplnú vierohodnosť ich výpovedí a navyše rovnako potvrdzovali iba zastavenie obžalovaného, rozhovor medzi policajtmí ohľadne úderov, ale v ostatných častiach neboli zhodné (vzdialenosť od miesta činu, prítomnosť ďalších hliadok a osôb na mieste činu). Na strane druhej bola výpoveď samotného poškodeného H., jeho kolegu prítomného na mieste činu Bc. B., ktorí tak v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní jednoznačne popísali správanie sa obžalovaného po výzve na predloženie dokladu totožnosti až po nástup do sanitky. Pravdou bolo, že po policajnom zákroku aj obžalovaný bol zranený, o ktorom fakte svedčia nielen v spise sa nachádzajúce fotografie obžalovaného, lekárske správy, ale aj výpovede zdravotníkov (Bc. W. B., D. G.), a výpovede ostatných policajtov, ktorí prišli na miesto činu a videli krvavú tvár aj oblečenie obžalovaného. Okresný súd poukázal na skutočnosť, že voči osobe obžalovaného boli použité donucovacie prostriedky: hmaty, chvaty, údery sebaobrany a putá, ktoré boli riaditeľom OO PZ Šaľa vyhodnotené ako oprávnené použité. Počas zápasenia obžalovaného s poškodeným teda došlo k zraneniu obžalovaného, ktorý takýto následok mohol predpokladať, ak neuposlúchne výzvu policajta na preukázanie svojej totožnosti. Okresný súd tak mal za preukázané aj spáchanie skutku uvedeného v bode 2/ rozsudku. Toto jeho protiprávne konanie kvalifikoval ako prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

Pri ukladaní trestu okresný súd prihliadol na doterajší spôsob života obžalovaného, charakter páchaných skutkov, pomer poľahčujúcich (§ 36 Trestného zákona) a priťažujúcich (§ 37 Trestného zákona) okolností, ako aj na možnosť nápravy obžalovaného. Obžalovaný sa skutku v bode 1/ dopustil dňa 20.10.2014 a skutku v bode 2/ dňa 24.10.2015. Rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 11.04.2018, sp. zn. 3T/188/2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 29.01.2019, sp. zn. 6To/59/2018 bol odsúdený pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a bol mu uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 4 roky a 6 mesiacov so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. V danom prípade prichádzalo v zmysle § 42 Trestného zákona uloženie súhrnného trestu. Okresný súd však vyššie uvedený trest považoval za dostatočný na ochranu spoločnosti ako aj na nápravu obžalovaného, preto s poukazom na § 44 Trestného zákona upustil od uloženia súhrnného trestu.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď na hlavnom pojednávaní odvolanie obžalovaný a to do výroku o vine (t. j. aj do výroku o treste). Prokurátor sa vzdal práva na podanie odvolania.

Obžalovaný v písomnom odôvodnení odvolania prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že okresný súd dospel k nesprávnym skutkovým záverom. K bodu 1 obžaloby uviedol, že poškodený bezdôvodne použil proti nemu kaser a z tohto pohľadu je prirodzené, že sa cítil na základe tohto útoku poškodeného nahneváný. Nešlo z jeho strany o úmyselný a svojvoľný útok voči majetku poškodeného, ale o reakciu na úmyselný útok poškodeného voči nemu. Mal za to, že za takejto situácie vzhľadom na okolnosti konania obžalovaného je závažnosť konania obžalovaného, spočívajúca v jednom kope do dverí poškodeného nepatrná a preto je potrebné na jeho konanie aplikovať ustanovenie § 10 ods. 2 Trestného zákona a posúdiť ho len ako priestupok. Poukázal na výpoveď svedkov T. a I., ktorí potvrdili, že dvere bolo možné opraviť za sumu 100 eur. Podľa neho poškodený sa obohatil, keď niekoľkoročná zárubňa s nižšou hodnotou bola nahradená novou zárubňou s vyššou hodnotou. Obžalovaným tak nebola spôsobená ani len malá škoda a jeho konanie treba kvalifikovať ako priestupok.

K bodu 2 obžaloby obžalovaný uviedol, že on bol napadnutý zo strany príslušníkov PZ H. a B., pričom zranenia na strane poškodeného H. boli spôsobené na základe jeho účelovej žiadosti svedkom B. po tom, ako bol obžalovaný už spútaný. Upozornil, že svedkovia H. a J. jednoznačne uviedli, čo ich viedlo k tomu, aby vypovedali, pričom objasnili dôvod, prečo k ich výpovedi došlo až neskôr v konaní. Je

podľa neho úplne pochopiteľné, že sa títo svedkovia obávali možnej šikany v prípade ich výpovede proti príslušníkom PZ. Podľa neho pri poškodenom a svedkovi B. ich nevierohodnosť umocňuje aj skutočnosť, že v prípade preukázania ich protiprávneho konania voči obžalovanému by boli obaja trestne stíhaní. Nesúhlasil tiež s hodnotením výpovedí svedkov H. a J., keď ich okresný súd označil za nevierohodných. Uviedol, že rozpory v ich výpovediach neexistujú, pretože v prípade vzdialenosti ide o bežnú odchýlku a keďže obaja po incidente z miesta odišli, nemohli potvrdiť či vyvrátiť prítomnosť ďalších hliadok PZ a ak si svedok H. nevšimol pár venčiaci psa, podľa neho to nepreukazuje, že jeho výpoveď je nevierohodná, nakoľko mohlo k prehliadnutiu týchto osôb dôjsť v dôsledku šoku z konania príslušníkov PZ, či zhoršenej viditeľnosti vo večerných hodinách. Podčiarkol, že výpovede svedkov J. a H. boli preverené pomocou previerky výpovede na mieste, pričom bolo konštatované, že touto previerkou u oboch svedkov boli potvrdené skutočnosti, nimi uvádzané v ich výsluchoch. Vyslovil názor, že súd sa mal zaoberať aj rozpormi vo výpovediach svedkov B. a poškodeného H.. Pre neho je nelogická výpoveď svedka B. v tom, že mal vidieť, ako mal obžalovaný opakovane udrieť poškodeného päťou na tvár, pretože ak by došlo k takejto šarvátke, tak podľa neho je nelogické, aby svedok ďalej stál a prizeral sa tomu. Poukázal na skutočnosť, že pri konfrontácii s obžalovaným poškodený uviedol, že mali padnúť traja na zem, ale svedok B. uviedol, že na zem spadol obžalovaný a poškodený. Nevierohodnosť výpovede svedkov B. a H. má potvrdiť aj ich neochota podrobiť sa vyšetrovaniu na detektore lží. Z uvedeného potom obžalovaný vyvodil záver, že okresný súd neprístupoval rovnako pri hodnotení dôkazov v jeho prospech a v jeho neprospech a teda sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. V neposlednom rade namietal, že poškodený a svedok B. postupovali pri zastaví obžalovaného v rozpore so zákonom, nakoľko nemohli vykonávať kontrolu dodržiavania pravidiel cestnej premávky na mieste, kde nie je vykonávaná cestná premávka. Obžalovaný tak bol nezákonne zastavený, zadržaný a nezákonne boli použité voči nemu donucovacie prostriedky, v dôsledku čoho je celé toto trestné konanie založené na nezákonom postupe príslušníkov PZ a je potrebné obžalovaného podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodiť spod obžaloby v bode 2.

Obžalovaný navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o vine a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol tak, že obžalovaného v bode 1 podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku a v bode 2 podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku spod obžaloby oslobodí. Alternatívne navrhol po zrušení napadnutého rozsudku vec vrátiť súdu I. stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Odvolací súd vo veci vykonal verejné zasadnutie (v neprítomnosti poškodených), na ktoré sa dostavil prokurátor krajskej prokuratúry, ktorý navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť, ako i obžalovaný a jeho obhajca. Obhajca obžalovaného predniesol odvolanie v zhode s jeho písomným vyhotovením. Obžalovaný uviedol, že sa pridrižiava toho, čo povedal jeho obhajca.

Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací, postupom uvedeným v ustanovení § 317 ods. 1 Trestného poriadku zistil, že odvolanie proti rozsudku okresného súdu podala procesná strana na to oprávnená, a to proti výroku, proti ktorému odvolanie podať mohla, pričom tak urobila v lehote ustanovenej v zákone a dospel k zisteniu, že odvolanie obžalovaného Krommela nie je dôvodné.

Krajský súd zistil, že okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, svedkov Bc. W. B., D. G., Ing. A. I., O. T., S. E., D. H., O. H., C. T., S. I., E. B., prečítaním výpovede svedka C. J., znaleckého posudku znalca MUDr. Mária Straku ako i ostatného, na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu.

Na základe uvedeného krajský súd v prvom rade konštatuje, že okresný súd po obdržaní obžaloby vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie, tieto dôkazy vyhodnotil individuálne i v ich súhrne podľa pravidiel uvedených v § 2 ods. 12 Trestného poriadku a dospel k správne rozhodnutiu. Následne v odôvodnení napadnutého rozsudku, okresný súd v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, rovnako tak rozviedol akými právnymi úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, ako sa okresný súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona.

Krajský súd je toho názoru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je presvedčivé, toto vychádza zo skutkového stavu, ako bol tento zistený na hlavnom pojednávaní, krajský súd proti nemu nemá žiadne výhrady, a preto si odôvodnenie napadnutého rozsudku v plnej miere osvojuje a v podrobnostiach na neho poukazuje.

Proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.08.2015, sp. zn. 4 Tdo/36/2015).

Odvolačný súd v súlade s právnym názorom okresného súdu ustálil, že vykonané dokazovanie vytvára ucelenú logickú štruktúru o tom, že skutky uvedené v napadnutom rozsudku sa stali a tieto spáchal obžalovaný S. P..

Pokiaľ ide o skutok 1 napadnutého rozsudku, jeho spáchanie obžalovaný v podstate nepoprel. Tvrdil, že škoda nedosahuje ani výšku malej škody a domáhal sa aplikácie § 10 ods. 2 Trestného zákona. Rovnako ako súd I. stupňa aj odvolací súd zastáva názor, že vzhľadom na výpoveď svedka C. T., svedkyne S. I. a faktúry za výmenu zárubne poškodeného je výška malej škody jednoznačne preukázaná. V tomto prípade výška škody pozostáva z finančných prostriedkov, ktoré musel poškodený vynaložiť, aby predmet útoku nadobudol pôvodný stav. Pokiaľ ide o druhú odvolaciu námietku obžalovaného, s touto sa odvolací súd nestotožnil. Vzhľadom práve na mieru zavinenia obžalovaného (priamy úmysel) a pohnútku obžalovaného nie je možné v tomto prípade aplikovať tzv. materiálny korektív.

Obžalovaného zo spáchania trestného činu uvedeného v bode 2 napadnutého rozsudku usvedčujú priami svedkovia, ktorým je poškodený H. a svedok B., ktorí spáchanie skutku popisali v zhode s jeho popisom vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku. Ani odvolací súd nemá rozumné pochybnosti o tom, že k spáchaniu trestného činu mohlo dôjsť inak resp. inou osobou než obžalovaným. Rovnako tak považuje výpovede vyššie uvedených svedkov za dôveryhodné, ich dôveryhodnosť nebola ničím znížená a nebolo ani preukázané, žeby práve títo príslušníci PZ chceli „ublížiť“ obžalovanému. Išlo o príslušníkov policajného zboru, ktorí v súlade so zákonom zastavili obžalovaného. Menovaní svedkovia úplne rovnako vypovedali o skutkovom deji na hlavnom pojednávaní dňa 15.11.2016 a 15.05.2019. Nie je pravdou, žeby svedok B. uvádzal, že len poškodený s obžalovaným spadli na zem, naopak svedok uviedol, že napokon aj on spadol pri zápasení na zem. Pokiaľ ide o výpovedi svedkov H. a J., tak týchto svedkov odvolací súd považuje za nedôveryhodných. Pokiaľ menovaný svedok H. uvádzal, že k jeho výpovede došlo neskôr kvôli tomu, že sa bál šikany zo strany príslušníkov PZ, tak tomuto odvolací súd neuveril a jeho tvrdenie považuje za účelové. Je pre odvolací súd neuveriteľné, že najprv sa šikany bál, ale neskôr už nie (?). Výpovede naposledy označených svedkov nemožno považovať za dôveryhodné len z dôvodu, že tieto boli preverené na mieste činu.

Z výpovedí poškodeného vyplýva, že v prípade obžalovaného išlo o neosvetleného cyklistu, nemal ani reflexné prvky a išiel zo strany na stranu. Keďže cyklistu považovali za účastníka cestnej premávky, zastavil ho predpísaným spôsobom a žiadal od neho občiansky preukaz, pretože sa dopustil priestupku. Obžalovaný sa nachádzal na ceste, pretože cesta je všetko, kam sa dá verejne dostať vrátane účelových komunikácií, pričom bolo preukázané, že obžalovaný jazdil na bicykli nesprávnym spôsobom. Sám obžalovaný poukazuje na skutočnosť, že cestnou premávkou sa rozumie užívanie diaľnic, ciest, miestnych komunikácií a účelových komunikácií. Avšak miestnymi komunikáciami sú všeobecne prístupné a užívané ulice, parkoviská vo vlastníctve obcí a verejné priestranstvá, ktoré slúžia miestnej doprave a sú zaradené do siete miestnych komunikácií. Cyklista je vodičom vozidla, teda presnejšie vodičom nemotorového vozidla, preto sa na neho vzťahujú tie isté povinnosti dodržiavať pravidlá cestnej premávky ako aj na vodiča motorového vozidla s tým rozdielom, že na vedenie bicykla sa nevyžaduje žiadne špeciálne povolenie. Vo vzťahu k porušeniu povinností vodiča mu môže byť uložená preto taká istá sankcia aj za nedodržanie zákazu požitia alkoholu alebo omamnej látky ako vodičovi motorového vozidla. Cyklista pre vedenie bicykla musí mať pri sebe predovšetkým doklad totožnosti a ním sa na

požiadanie príslušníkovi PZ preukázať. Jazda po chodníku je zakázaná a porušujú sa ňou pravidlá cestnej premávky. Po chodníku sa môže cyklista pohybovať len vtedy, ak zosadnete a bicykel tlačí vedľa seba.

Je zrejmé, že príslušníci policajného zboru mohli vykonávať kontrolu dodržiavania pravidiel cestnej premávky. Pokiaľ by aj obžalovaný nesúhlasil s touto kontrolou a považoval by ju za nezákonnú, nemá právo brániť sa tak, že napadne príslušníkov PZ. Jeho konanie vysvetľuje skutočnosť, že mal pri sebe pervitín.

Len z dôvodu, že svedkovia H. a B. neboli ochotní sa podrobiť detektoru lží, nemožno ich výpovede považovať za nedôveryhodné a naopak len z dôvodu, že obžalovaný sa chcel detektoru lží podrobiť, neznamená, že jeho výpoveď je pravdivá a je povinnosť súdu jeho obrane uveriť.

Ako už bolo vyššie konštatované boli vykonané všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie. Vo výpovedi poškodeného a svedka B. ani odvolací súd nezistil také logické nezrovnalosti, ktoré by mali ich výpovede spochybníť, ako sa ich výpovede snažil spochybníť obžalovaný.

Odvolací súd zároveň pripomína, že súd vykonávajúci dokazovanie vo veci, čo do rozsahu dokazovania nie je viazaný návrhmi strán ani ich názormi. Je výlučne na jeho zvážení, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam a vykonanie ktorého naopak nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila (argumenta ponderantur, non numerantur). Rovnako, v zmysle uvedeného súd nie je povinný vyhovieť každému návrhu strany na doplnenie dokazovania. Vykonanie a hodnotenie dôkazov odlišne od predstáv a želaní obžalovaného tak neznamená dôkaznú núdzu, prípadne porušenie jeho práva na obhajobu.

Po preskúmaní spisového materiálu odvolací súd dospel tiež k záveru, že okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní dostatočné dokazovanie aj ohľadom výroku o treste, správne vyhodnotil osobu obžalovaného a ďalšie skutočnosti potrebné pre uloženie trestu. Rovnako v dôvodoch napadnutého rozsudku dostatočne vyhodnotil, na základe akých myšlienkových postupov dospel k záveru, že v prejednávanej trestnej veci je potrebné postupovať v zmysle § 44 Trestného zákona a obžalovanému upustiť od uloženia súhrnného trestu. Aj keď sa odvolaciemu súdu javí byť trestom spravodlivejším trest vyšší ako bol obžalovanému uložený rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 11.04.2018, sp. zn. 3T/188/2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 29.01.2019, sp. zn. 6To/59/2018, avšak pre absenciu odvolania prokurátora v neprospech obžalovaného je nadbytočné ďalej úvahe o spravodlivom a zákonnom treste venovať pozornosť.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd odvolanie obžalovaného S. Krommela podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.